

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **Ů. B.**, narozen , státní příslušnost , t. č. v , zastoupeného JUDr. Marií Petráčkovou, advokátkou se sídlem Ulice Čoupkových 36, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-277/LE-BE02-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanovené advokátky JUDr. Marie Petráčkové, se sídlem Ulice Čoupkových 36, Brno, se určuje částkou 11.736 Kč. Uvedená částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. **Ustanovenému tlumočnickovi z jazyka tureckého MUDr. Olšan S.Nazarov, bytem Vodičkova 696/26, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 385 Kč. Odměna bude tlumočnickovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se z důvodů uvedených v žalobě ze dne 18. 11. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-277/LE-BE02-PS-2013, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 20. 2. 2014. V žalobě

namítl porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu nedostatečného a nesprávného posouzení otázky, zda spadá do kategorie osob vyloučených z aplikace § 46a zákona o azylu, neboť trpí dlouhodobými psychickými obtížemi. Při zajištění policií na Letišti Ruzyně došlo k incidentu, kvůli kterému musel být ošetřen ve Fakultní nemocnici v Motole (dále jen „FN Motol“), protože utrpěl zranění hlavy a na těle. K tomu navrhl provést důkaz Fakturou vystavenou FN Motol. Nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Nedostatečně byla zdůvodněna doba, po kterou je povine setrvat v ZZC.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní výhrady jako neopodstatněné. Poukázal na pobytovou a azylovou historii žalobce, z níž plyne, že nyní podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí, když předchozí dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyzněly pro žalobce negativně, stejně jako jejich soudní přezkum. Z evidenční karty plyne, že žalobce byl dne 13. 6. 2008, 13. 9. 2008 a 31. 3. 2009 transferován do ČR ze SRN na základě tzv. dublinského řízení, neboť se na území SRN nacházel neoprávněně. Dne 27. 1. 2010 byl žalobce rovněž v rámci dublinského řízení transferován do ČR z Maďarska, kde se taktéž nacházel neoprávněně. Dne 16. 10. 2013 byl žalobce opět vrácen do ČR, tentokrát z území Švýcarska, kam v roce 2011 vycestoval bez platného cestovního dokladu a víza. Se žalobcem bylo již dvakrát zahájeno řízení o správním vyhoštění a je veden v evidenci nežádoucích osob do 3. 7. 2014. V době podání třetí žádosti o mezinárodní ochranu byl již zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Opakovaně porušuje povinnosti cizince plynoucí z platných právních norem a tím i veřejný pořádek, zejména ve vztahu k pobytovému režimu zákona o pobytu cizinců a též zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí zvažoval a své závěry řádně odůvodnil. Žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a zákona o azylu, což plyne z podkladových materiálů, na které v napadeném rozhodnutí odkázal. Z nich nevyplynuly žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by v případě žalobce bylo důvodné zvažovat, zda spadá do kategorie osob přímo vyloučených, a to ani s ohledem na jeho psychický stav. Jde o informace z předchozích dvou řízení vedených s žalobcem, které jsou žalovanému známy z jeho úřední činnosti a o informace poskytnuté Policií ČR v souvislosti s řízením o správním vyhoštění žalobce ze dne 16. 10. 2013 a též vyplývající z rozhodnutí o zajištění žalobce a jeho umístění v ZZC. Fakturu ze dne 4. 11. 2013 (ohledně ošetření z 16. 10. 2013) neměl v době svého rozhodování k dispozici, proto se k ní nemohl vyjádřit. Sama o sobě však nedokládá existenci vážného zdravotního postižení žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu, a tím nemožnost uložení povinnosti setrvat v ZZC. Existence dlouhodobého závažného zdravotního postižení žalobce nevyplynula ani z informací z předchozích azylových řízení. K potížím v souvislosti s předchozími operacemi odkázal žalovaný na vyjádření žalobce v žádosti o azyl ze dne 19. 1. 2008, kde uvedl, že má část páteře nahrazenou platinou, ale nikterak vážně ho to v životě neomezuje. Žaloba své tvrzení v tomto směru, které je v rozporu se shromážděnými podklady, nijak blíže nedokládá, a nelze z něj tudíž vyvozovat pochybení žalovaného. Žaloba nepřináší důkazní prostředky svědčící pro závěr o nutnosti neuložit žalobci povinnost setrvat v ZZC. V napadeném rozhodnutí bylo náležitě popsáno konkrétní chování žalobce v minulosti, z kterého právě na základě individuálních skutečností případu důvodně učinil závěr o existenci možného nebezpečí pro veřejný pořádek. Poznatky k předchozímu pobytu a jednání žalobce v rozporu s českým právním řádem jsou z odůvodnění rozhodnutí plně seznatelné. Doba, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, byla stanovena v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno automaticky v důsledku nezákonného vstupu

či pobytu žalobce na území ČR, nýbrž po posouzení případu na základě konkrétního chování žalobce.

Z obsahu správního spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce přicestoval poprvé na území ČR dne 15. 1. 2008 jako tranzitní cestující z Istanbulu do Záhřebu. Dne 19. 1. 2008 požádal o mezinárodní ochranu, která mu nebyla rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2008 udělena a neúspěšně pro žalobce skončilo i řízení před soudem. Dne 9. 2. 2010 bylo žalobci uloženo první správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a), bodu 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba tří let, po kterou nelez žalobci umožnit vstup na území ČR (uvedeného dne byl žalobce do ČR transferován z Maďarska). Následujícího dne, tj. 10. 2. 2010 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Dne 26. 2. 2010 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo zastaveno pro nepřipustnost žádosti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2010. Ani v tomto případ žalobce v přezkumném řízení před soudem neuspěl. V polovině května roku 2011 žalobce vycestoval z území ČR bez cestovního dokladu a bez víza (pouze s průkazem žadatele o mezinárodní ochranu) do Rakouské republiky, odkud pokračoval do Švýcarské konfederace, kde byl zadržen a dne 16. 10. 2013 vrácen do ČR. Téhož dne bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců druhé správní vyhoštění, a to na dobu pěti let a následně byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dne 21. 10. 2013 učinil žalobce (zajištěný v ZZC) prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, čímž bylo zahájeno třetí (nynější) azylové řízení.

Krajský soud rozsudkem ze dne 4. 12. 2013, č. j. 44 A 59/2013 - 17 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zaujal právní názor, že žalovaný nepochybil, když žalobci uložil povinnost setrvat v ZZC, jelikož žalobce může svým jednáním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, když pobývá na území ČR neoprávněně, nerespektoval právní normy o pobytu cizinců, ani žádné z rozhodnutí o správním vyhoštění a svévolně opouštěl ZZC. Dále soud považoval za správný také závěr žalovaného, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť netrpí vážným psychickým zdravotním postižením.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu svým rozsudkem ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Azs 30/2013 – 56 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S právními závěry krajského soudu se v zásadě ztotožnil. Nicméně shledal, že se krajský soud opomněl vypořádat s námitkou žalobce týkající se jeho fyzických zdravotních potíží a že za situace, kdy neprovedl důkaz fakturou z FN Motol, měl v odůvodnění svého rozsudku zdůvodnit, proč tak neučinil. Jelikož se tak nestalo, zatížil krajský soud řízení vadou, která měla za následek vydání částečně nepřezkoumatelného rozhodnutí o věci samé. Ve zbývajících částech shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Soud nařídil jednání, při kterém účastníci setrvali na svých dosavadních postojích.

Žalobce popsal průběh incidentu ze dne 16. 10. 2013. Uvedl, že byl napaden policisty před vchodem do letiště; byl bit do hlavy v době, kdy byl na invalidním vozíku; byl proti němu použit plynový spray, ze kterého mu bylo špatně, a neviděl, proto se praštil o umyvadlo do hlavy; v nemocnici byl poslán na vyšetření, ale nedovezli ho tam, aby se nezjistilo, že má zlomená žebra; vzali mu léky a spláchly do WC; kvůli bolestem chtěl spáchat sebevraždu. Do spisu založil fotokopii Identifikační karty Z s fotografií zachycující jeho obličej po ošetření v nemocnici (obvaz pod nosem a na čele).

K důkazu byla konstatována faktura č. 726983/13 vystavená dne 4. 11. 2013 FN Motol na jméno žalobce, z níž plyne, že žalobci byla účtována za ošetření dne 16. 10. 2013 částka 3.314 Kč, a příloha k uvedené faktuře, která obsahuje soupis provedených výkonů, jejich

množství a cenu, jež v souhrnu představuje výše uvedenou částku.

Zástupkyně žalobce navrhla provést ještě důkaz lékařskými zprávami, jež ve fotokopiích založila do spisu. Soud provedl navržené důkazy konstatováním jejich obsahu. Zpráva o RTG vyšetření žalobce dne 16. 10. 2013 ve 21.32 hod. (s poznámkou, že pacient je i přes pouta na rukou hrubě agresivní) popisuje výsledky CT mozku (bez výrazných známek krvácení, bez pneumocefalu a bez tekutiny pod kalvou), páteře (bez čerstvých traumatických změn), břicha (bez hrubých traumatických změn, bez tekutiny v dutině břišní) se závěrem, že jde o zlomeninu nosních kůstek. Zpráva 1. ortopedické kliniky 1. LF ÚK a FN Motol z téhož dne z 22.46 hod. o ambulantním vyšetření žalobce (po úvodním konstatování, že jde o velice agresivního pacient, jenž je spoután a při odepnutí pout též brachiálně agresivní) uvádí, že je žalobce při vědomí, neurologicky orientován v normě, tržná ranka F vlevo tvar Y cca 2 cm, defigurace nosu, masivní epistaxe, hrudník s četnými povrchovými zhmožděninami, páteř v normě, HKK četné drobné ranky dorsa obou rukou, skelet pevný, hybnost bez omezení, periferie bez alterace. Následuje odkaz na (výše uvedené) výsledky CT vyšetření mozku, páteře a břicha, zopakována diagnosa zlomenina nosních kůstek s doporučením ORL vyšetření pro comm. fr. nosu epistaxi se závěrem, že z traumatologického hlediska schopen eskorty, pobytu v policejní cele event. záchytném zařízení pro cizince, je ve stabilizovaném stavu a odchází v doprovodu PČR. Ve zprávě Kliniky otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku 1. LF UK a FN Motol z 23.20 hod. dne 16. 10. 2013 se uvádí, že žalobce byl ošetřen pro tříštivou zlomeninu nosních kůstek, podle CT bez výraznější dislokace, byla provedena přední nosní tamponáda s doporučením ponechat 48 hod. a poté odstranit lékařem. V závěru zprávy se uvádí, že při odchodu je pacient ve stabilizovaném stavu.

Dále byl konstatován podstatný obsah správního spisu, včetně Příkazu o vydávací vazbě žalobce ze dne 28. 3. 2013, zn. B Z36 506/DEL vydaného Přísežným justičním a policejním oddělením EJPD, Spolkového úřadu pro justici BJ, Odboru vydání v Bernu ve Švýcarské konfederaci (dále jen „příkaz Švýcarské konfederace“), ve které je v části „Skutková podstata“ uvedeno, že „Dne 5. května 2006 kolem 23.00 hod. zastavila policie zatčeného za účelem kontroly vozidla a odpovídajících dokumentů poté, co byla zaznamenána jeho příliš rychlá jízda. Zatčený se bránil kontrole, přičemž nadával úředníkům, napadl je a hrozil jim, že je zabije“. Konstatována byla též zpráva Zdravotnického zařízení MV ze dne 25. 10. 2013. Ze zprávy plyne, že žalobce je v ZZC od 17. 10. 2013. Zadržen byl na letišti v Praze dne 16. 10. 2013, byl silně agresivní i brachiálně, po odepnutí pout zlikvidoval celu na letišti, při potyčce došlo k tříštivé zlomenině nosních kůstek. Pacient ambulantně ošetřen ve FN Motol v traumatologické ambulanci a ORL. Provedeno CT vyšetření hlavy, břicha bez akutních změn, stav po starém střelném zranění bederní páteře, stav po operaci bederní páteře a hrudní kosti. Další část této zprávy se týká psychických potíží žalobce.

S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu přezkoumal krajský soud opětovně napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních námitek a i s ohledem na akceptaci své právní argumentace ze strany Nejvyššího správního soudu trvá na závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu z důvodu psychických potíží. Pokud jde o podrobné zdůvodnění tohoto právního posouzení, odkazuje soud v plném rozsahu účastníky na odůvodnění předchozího rozsudku vydaného v této věci dne 4. 12. 2013, jakož i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014.

Důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal soud ani ve vztahu k fyzickým zdravotním problémům žalobce.

Z vyjádření žalobce k věci a z provedených důkazů, jež soud posoudil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, není pochyb o tom, že dne 16. 10. 2013 utrpěl žalobce zranění,

konkrétně zlomeninu nosních kůstek. Z důkazů (lékařských zpráv) současně plyne, že ještě téhož dne byl žalobce ambulantně vyšetřen na specializovaných klinikách FN Motol a po ošetření propuštěn ve stabilizovaném stavu pouze s doporučením po stanovené době odstranit nosní tampony. Z uvedeného plyne, že výsledky provedených vyšetření hlavy a zranění v obličeji tak nebyly důvodem k hospitalizaci žalobce. Lze proto učinit závěr, že toto zranění nevyžadovalo žádné zvláštní zacházení. Podle soudu proto ani tyto fyzické obtíže nemohly být důvodem, pro který by žalobci nebylo možné uložit povinnost setrvat v ZZC, neboť nešlo o závažné zdravotní postižení.

Týž závěr lze učinit i ve vztahu k zraněním na těle, neboť podle provedených vyšetření šlo pouze o povrchová zhmoždění na těle a rukou. Žádné závažné zdravotní postižení nebylo zjištěno ani vyšetřením CT břicha a páteře. Konstatována byla pouze „stará“ zranění páteře (nikoli poranění žeber, jež by se v rámci vyšetření, jemuž byl žalobce podroben, nutně projevilo), jež však rovněž nemohla být na překážku uložení povinnosti žalobce setrvat v ZZC, neboť ani v tomto případě nejde o závažné zdravotní postižení, jež by žalobce významně omezovalo. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce i přes všechny tvrzené zdravotní problémy s páteří procestoval v předchozích letech řadu evropských států. Na vážné zdravotní postižení nelze usuzovat ani z faktury vystavená FN Motol, neboť ta nehodnotí závažnost poranění žalobce, nýbrž pouze poskytuje přehled o ceně a množství provedených zdravotnických výkonů v souvislosti s ošetřením zlomeniny nosních kůstek. Soud dále poznamenává, že výše uvedené zdravotní problémy žalobce v žalobě zmínil, avšak bez bližší konkretizace. Až nyní uváděné podrobnosti však nejsou způsobilé, aby soud této námitce z důvodů výše vyložených přisvědčil.

Nad rámec právě uvedeného považuje soud za potřebné uvést, že mu sice v tomto řízení nepřísluší zkoumat ani posuzovat příčiny incidentu, nicméně nemohl přehlédnout podstatnou okolnost, jež vyplynula z provedených důkazů (lékařských zpráv) a příkazu vydaného Švýcarskou konfederací a jež svědčí o agresivním vystupování žalobce vůči příslušníkům policie bez ohledu na stát, v němž s nimi přišel do kontaktu. Lze tedy důvodně usuzovat na to, že hlavní příčinou střetu žalobce s příslušníky Policie ČR a následného zranění mohlo být právě agresivní chování žalobce. Takové chování v hostitelské zemi, v níž žádá o udělení mezinárodní ochrany, žalobci zjevně „přitěžuje“ a dokládá tendenci žalobce porušovat veřejný pořádek.

Soud proto uzavírá, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V řízení o kasační stížnosti byla žalobci ustanovena zástupkyně z řad advokátů. Zastupování žalobce advokátkou ustanovenou v řízení o kasační stížnosti se podle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010 – 42, dostupný na www.nssoud.cz) vztahuje i na řízení před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu zrušeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

Soud určil ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částku ve výši 11.736 Kč. Uvedená částka sestává v řízení o kasační stížnosti ze dvou úkonů právní služby, kterými je převzetí a příprava zastoupení (jejíž součástí je nahlédnutí do spisu dne 21. 1. 2014), včetně porady s klientem uskutečněné dne 28. 1. 2014 a doplnění kasační stížnosti dne 10. 2. 2014 a v řízení před krajským soudem z jednoho úkonu právní služby (účast při jednání) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Uvedená částka sestává z částky 9.300

za celkem tři úkony právní služby (3 x 3.100), z náhrady hotových výdajů v částce 900 (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, jízdného autobusovou dopravou z Brna do Prahy a zpět ve výši 2x 168 Kč, tj. 336 Kč a náhrady za ztrátu času v rozsahu šesti hodin podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve výši 1.200 Kč.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven tlumočník z jazyka tureckého, jenž se při jednání konaném dne 17. 4. 2014 zavázal vyčíslit odměnu ve lhůtě do tří dnů. Jelikož soud v uvedené lhůtě ani později vyčíslení odměny od tlumočníka neobdržel, přiznal mu odměnu za tlumočnický úkon (tlumočení průběhu jednání v rozsahu jedné hodiny) ve výši 385 Kč, jež představuje odměnu podle § 17 odst. 1 položky 1, zvýšenou o 10 % podle § 22 odst. 1, písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících. Odměna bude tlumočnickovi vyplacena ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová